

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **K. S.**, zast. Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou, se sídlem Praha 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 9. 2006, č. j. 14 Az 143/2004 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni žalobce Mgr. Bohdaně Novákové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 18. 9. 2006, č. j. 14 Az 143/2004 - 28, Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2004, č. j. OAM-1059/VL-18-C09-2003, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobce nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Na návrh stěžovatele Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 23. 11. 2006, č. j. 14 Az 143/2004 - 51, ustanovil zástupkyni stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Bohdanu Novákovou, advokátku. Ustanovená zástupkyně podáním ze dne 8. 12. 2006 kasační stížnost doplnila.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost podané kasační stížnosti a shledal, že některé námitky stěžovatel poprvé uvádí až v kasační stížnosti. Podle konstantní

judikatury Nejvyššího správního soudu *ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 419/2004, www.nssoud.cz).

V kontextu citovaného judikátu považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelnou námitku nesprávného výkladu ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a ignorování soukromého života stěžovatele na území České republiky. Stěžovatel tuto námitku neuplatnil v podané žalobě, ač tak učinit mohl. Uvedenou námitkou se proto Nejvyšší správní soud nemohl dále zabývat a nemohl z ní vycházet ani při posuzování přijatelnosti kasační stížnosti. Samotné obecné tvrzení stěžovatele, že jeho vycestování na U. brání téměř 10 let soukromého a rodinného života v České republice, nebylo předneseno ve správním řízení, ani před krajským soudem, proto představuje skutkové novum, ke kterému Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení

stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřijetnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřijetnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Stěžovatel jako důvody přijatelnosti kasační stížnosti uvedl, že je třeba, aby bylo vyjasněno, za jakých podmínek má žalovaný povinnost použít či nepoužít klauzule zjevně nedůvodných žádostí. Přesah vlastních zájmů stěžovatel spatřoval v zájmu na tom, aby Krajský soud v Ústí nad Labem neopakoval svoje pochybení spočívající ve spokojení se s tím, že žalovaný nepoužívá časově odlišné informace ke zkoumání bezpečnosti návratu stěžovatele do země původu.

Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a namítal, že pokud žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu pouze z ekonomických důvodů, s čímž stěžovatel nesouhlasí, měl žalovaný aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu. Stěžovatel z tohoto postupu žalovaného dovozoval špatně zjištěný skutkový stav a vytýkal krajskému soudu, že se s tím spokojil. Stěžovatel rovněž namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí o překážkách vycestování pro nedostatek důvodů. Žalovaný ani krajský soud si neopatrili dostatek informací o zemi původu a rozhodnutí o překážkách vycestování bylo odůvodněno informacemi týkajícími se minulosti.

Právní otázkou, kdy aplikovat ustanovení zákona o azylu o zjevně nedůvodné žádosti, se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 181/2004, www.nssoud.cz, a dále též ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2006, č. j. 3 Azs 344/2005 - 103, www.nssoud.cz, nebo ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nedostatku informací o zemi původu stěžovatele a k otázce překážek vycestování

Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné azylově relevantní důvody, ani důvody pro vztažení překážek vycestování. Podobný nedostatek tvrzení byl již mnohokrát předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, má správní orgán povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti ve lhůtě 30ti dnů od zahájení soudního řízení, vydá správní orgán negativní rozhodnutí podle § 12 citovaného zákona; to však neznamená, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci podle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení uvedl.

Navíc Nejvyšší správní soud uvádí, že námitka „nevyjasněnosti postupu správního orgánu“ z hlediska ustanovení § 16 a rozhodnutí podle § 12 a násl. zákona o azylu, není v posuzované věci zcela jasné, když správní orgán rozhodl o tom, že stěžovali se azyl podle § 12, 13 a 14 zákona o azylu neuděluje, a stěžovatel se v žalobě dovolává toho, že v jeho případě byly naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona v azylu.

Se zřetelem k výše uvedenému tak pochybení správnosti orgánu zjištěno nebylo.

Námítku, že rozhodnutí o překážkách vycestování bylo odůvodněno informacemi týkajícími se minulosti, nepovažuje Nejvyšší správní soud s ohledem na zmíněný nedostatek tvrzení stěžovatele a s ohledem na zlepšení politické situace na U. za skutečnost, která by mohla mít vliv na správnost závěrů žalovaného nebo krajského soudu. Za vadu řízení nelze považovat ani skutečnost, že krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovaným, neboť k tomu jej zavazuje ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nezjistil existenci žádného důvodu přijatelnosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Bohdaně Novákové, advokátce, která byla stěžovateli ustanovena usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 11. 2006,

č. j. 14 Az 143/2004 - 51, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky) a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupkyni stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 4800 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu